har erklæret, at disse Grunde fra hans Standpunkt ikke vare i nogen Maade afgjørende til at bevirke det, man ønskede. Jeg troer ikke, det gaaer an, saaledes at tage en forsvunden Regel frem og anvende den paany efter at have faaet den Sag ordnet ved Lov, og efter at det erkjendes af den rette Paagjældende, at han er behandlet i Et og Alt i Overeensstemmelse med den gjældende Lovgivning. Jeg troer, at en Antagelse af det Ændringsforslag, som foreligger, maa nødvendigviis føre til en Række flere eller færre Undtagelser i samme Aand; der kan jo nemlig være mange Embedsmænd, som i Aaret 1848 havde været 50 Aar i Statens Tjeneste og som senere ved deres Afgang kunde komme til at faae mindre i Pension, end de engang havde i Gage. Dersom Forslaget antages, som er stillet af de 3 Herrer, saa maa Thinget altsaa consequent i Fremtiden indrømme alle saadanne Embedsmænd det Samme, og det vil altsaa være at binde Hænderne paa sig i Henseende til lignende extraordinaire Pensionsbegjæringer. Det vil være det Samme som at etablere en heel ny Pensionslov. Ved at eftersøge, hvad der er passeret i Thinget tidligere, og navnlig eftersee de Forhandlinger, som have fundet Sted angaaende Finantsloven i Thingets 1ste og 2den Session, navnlig med Hensyn til Vartpengene til den daværende afskedigede Censor her i Byen eller, som han sædvanlig kaldes, „Medhjælpen" og med Hensyn til den sidst afgangne Stiftamtmand over Sjællands Stift, vil man finde det antaget, at selv efter de Bestemmelser, som gjaldt før Pensionsloven, havde en Embedsmand, naar hans Embede blev indbraget og han sat paa Vartpenge, ikke Ret til at faae sin hele Gage som Vartpenge, men at det stod i Regjeringens Magt at give ham som Vartpenge, hvad der skjønnedes, i det enkelte Tilfælde, at være passende. Der var neppe nogen almindelig Regel i saa Henseende. Det har flere Gange været under Forhandling her i Salen, hvorvidt man skulde indskrænke meget store Pensioner, som vare bevilgede, førend Pensionsloven udkom; men saavidt jeg veed, er ikke en eneste af disse Pensioner blevet indskrænket eller afklippet; jeg troer, at Thinget bestandig har fulgt den Regel ikke at gaae ind paa at forandre de Pensionsbestemmelser, der vare tagne før Pensionsloven udkom, men har ladet alle disse Uregelmæssigheder gaae hen, idet man har i de forskjellige Pensionslove bevilget de Summer, som dengang vare givne Vedkommende i Pension eller som Vartpenge, skjøndt man har indseet, at det var uforholdsmæssig høi Pension og Vartpenge, der var paalagt Staten at udrede. Og jeg troer, at Thinget, ligesom det ikke befattede sig med at indskrænke høiere Pensioner og Vartpenge, heller ikke skal befatte sig med at gjøre Skridt til at forhøie Vartpenge eller Pensioner, der kunde synes mindre antagelige. Jeg skal derfor fremdeles anmode det høitærede Thing om at forkaste dette Ændringsforslag.

Kayser: Jeg er fuldkommen enig med den ærede Ordfører i, at den paagjældende Embedsmand er behandlet efter den bestaaende Lovgivning, og at han er skeet sin fulde Ret; men den ærede Ordfører har i mine Tanker ikke fremført det allermindste imod, at det ikke var et meget betydelig Billighedskrav, der her gjøres gjældende. Den høitærede Finantsminister har i den Henseende udtalt sig saa bestemt, at jeg aldeles skal henholde mig til ham. Forøvrigt forekommer det mig, at den ærede Ordfører har misforstaaet Ændringsforslaget, naar han har sagt, at det Hele dreiede sig om en ny Pensionslov. Det er ingenlunde Tilfældet; Ændringsforslaget gaaer kun ud paa, at Andragendet skal henvises til Ministeriet, for at Ministeriet kan tage under fornyet Overveielse, om navnlig denne Henviisning ikke muligen skulde foranledige Finantsministeriet til at komme med særligt Forslag i den antydede Retning. Den ærede Finantsminister har erklæret, at det slet ikke er vist, at dette virkelig vil blive Resultatet, men at det kun er muligt. Det Hele, der opnaaes derved, er altsaa kun, at Finantsministeriet, naar det tager denne Sag under fornyet Overveielse, ikke alene vil tage Hensyn til de bestaaende Lovbestemmelser, men tillige til alle de andre Billighedshensyn, af hvilke der utvivlsomt i dette Tilfælde er en stor Mængde. Det er fuldkommen rigtigt, naar den ærede Ordfører har sagt, at dersom man vedtog dette Forslag med Hen-